

- зміна облікової ставки і норми обов'язкового резервування, які є інструментами грошово-кредитної політики;
- зміна податкових ставок і надання податкових пільг (податкова політика);
- збільшення або скорочення бюджетних витрат (фіскальна політика);
- застосування різних методів амортизації основних фондів (амортизаційна політика);
- зміна фінансування наукових досліджень і розробок (інноваційна політика) і т.д. [2]

Отже, інвестиційна політика тісно пов'язана з іншими складовими частинами єдиної економічної політики держави і спирається на них у вирішенні поставлених перед нею завдань. А значить, аналіз теорії і практики інвестицій повинен враховувати цей взаємозв'язок і розглядати інвестиційну політику як сукупність заходів держави щодо регулювання процесів формування матеріально-фінансової бази для інвестиційної діяльності в країні і її ефективного використання в цілях досягнення стійких темпів економічного зростання.

Література

1. Про інвестиційну діяльність [Електронний ресурс]: Закон України від 18.09.1991 № 1560-ХІІ. – Режим доступу : <http://www.zakon.nau.ua>.
2. Череп А. В., Інвестиційна політика України в сучасних умовах нестабільності / А. В. Череп, А. Г. Іванова // Економічний простір: збірник наукових праць. — 2011. — №47. — С. 133-137.

ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ ІННОВАЦІЙНО-ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА

Луценко О.Ю., студент 2 курсу магістратури факультету економіка і підприємництва

Прасол В.М., доцент кафедри підприємництва та бізнес-адміністрування

*Харківський національний університет міського господарства
імені О.М. Бекетова*

Інновація відповідно до міжнародних стандартів є кінцевий результат інноваційної діяльності, що одержав поширення в вигляді нового або вдосконаленого продукту, впровадженого на ринку, нового або вдосконаленого технологічного процесу, використовуваного в практичній діяльності.

Інноваційна діяльність базується на таких основних принципах:

- пріоритет інноваційного виробництва над традиційним;
- ефективність інноваційного виробництва;
- адаптивність.

Діяльність інноваційно активного підприємства спрямована на використання результатів наукових досліджень і дослідно-конструкторських

розробок для отримання прибутку на основі розширення і оновлення номенклатури продукції (товарів, послуг) у вдосконалення технології, управління, підвищення якості продукції, вдосконалення технології і організації її виготовлення і в кінцевому рахунку завоювання нових сегментів ринку.

Інноваційна активність в сучасних умовах залежить в першу чергу від науково-технічного потенціалу підприємства, що включає в себе:

- науково-технічні та інженерні кадри, креативно мислячих менеджерів;
- адекватну матеріально-технічну базу та НДДКР;
- високоорганізовану систему інформаційного забезпечення, управління розвитком телекомунікацій в економіці.

У період поширення кризових явищ практично на всіх рівнях світової економічної системи діалектика розвитку інноваційно-інвестиційної діяльності в сфері промислового виробництва реалізується з використанням високоефективних інструментів і методів сучасної теорії інноватики, синергетики, кібернетики, теорії систем, методологічних напрацювань в плані автоматизації та інформатизації виробничих систем та створення надфективних інноваційно-інвестиційних виробничих систем, що представляють із ой гармонійний симбіоз науково-дослідного і виробничого потенціалів

Реальні інвестиції здійснюються на підприємствах в різних формах (реконструкція, модернізація, перепрофілювання, оновлення окремих видів основних фондів, нове будівництво, інвестиції в НДДКР, нематеріальні активи та продукти інтелектуальної діяльності та ін.).

Інновації - це кінцевий результат інноваційної діяльності, який одержує втілення у вигляді нового або вдосконаленого продукту, технологічного процесу, використовуваного в практичній діяльності, нового підходу до соціально-економічним послуг.

Нововведення - оформлений результат фундаментальних досліджень, розробок або експериментальних робіт у певній сфері діяльності по підвищенню її ефективності. Причому дуже важливим моментом на підприємстві є впровадження нововведення, перетворення його в форму інновації, тим самим здійснюючи інноваційну діяльність і досягаючи необхідної ефективності. Для цього слід провести маркетингові дослідження, НДДКР, організаційну і технологічну підготовку виробництва, здійснити виробництво і оформити результати.

Процес по стратегічному маркетингу, НДДКР, організаційно-технологічної підготовки виробництва, виробництву й оформленню нововведень, їх впровадження (або перетворення в інновації) і поширенню в інші сфери (дифузія) називається інноваційною діяльністю.

Метою інноваційної діяльності підприємства є отримання результату шляхом здійснення інновацій. Портфель інновацій являє собою комплексно обґрунтований перелік нововведень, покупних і власної розробки, які підлягають впровадженню на підприємстві. Цей портфель розробляється вже на

дослідній стадії комплексної підготовки виробництва, а потім доповнюється і вдосконалюється в процесі інвестиційної діяльності підприємства.

Організація інноваційної діяльності повинна бути завжди спрямована на впорядкування процесів генерації нових творчих ідей, пошук і розробку науково-технічних і організаційно-управлінських рішень, безперервне впровадження інновацій на підприємстві. При цьому механізм організації орієнтується на оформлення та реорганізацію структур, які здійснюють інноваційні процеси.

Існують різні форми такої роботи: створення, поглинання, інноваційна інтеграція, виділення. Створення є формування нових структурних одиниць, які здійснюють інноваційну діяльність (ВД). Це можуть бути науково-технічні підрозділи, матричні структури, центри, внутрішні венчурні організації і т. П. Ефективність ВД значно підвищується при створенні нових інноваційних структурних одиниць, особливо великих підприємств (на постійній чи тимчасовій основі).

Венчурні організації, що працюють в складних ризикованих умовах ринкової економіки, займаються безпосереднім впровадженням інновацій, орієнтованим на нову ринкову нішу. Внутрішні венчури, займаючись такою діяльністю, є квазісамостійними, т. Е. Мають атрибутами самостійності, мають свій розрахунковий рахунок (субрахунок), але в той же час є структурними підрозділами великого підприємства, використовують його виробничі площі, обладнання і т. П.

Поглинання малих і середніх інноваційних фірм великою компанією в ринкових умовах можливо. Між великою компанією і малими інноваційними фірмами можуть бути встановлені тісні зв'язки і на довгострокових договірних відносинах (ринкова інноваційна інтеграція). У цьому випадку малі і середні фірми, зберігаючи свою самостійність, потрапляють в сферу ринкових виробничих зв'язків великої компанії. Поєднання процесів поглинання і ринкової інноваційної інтеграції називають віяловою організацією інноваційного процесу.

Сенс створення віялової організації ІД полягає в створенні інноваційного оточення виробничої компанії, що складається з інноваційних фірм поглинання (ІФП) і ринково - інтегрованих фірм (РІФ). Дана організація, як правило, веде на ринку активну наступальну стратегію інноваційного розвитку.

Нарешті, може здійснюватися процес виділення, коли створюються самостійні інноваційні венчурні організації, що раніше входили до складу цілісних виробничих утворень (підприємств, великих підприємств).

Література

1. Лобас І.В. Особливості інноваційно-інвестиційної політики України [електронний ресурс] / І.В. Лобас // Державне управління : теорія та практика. –К. : ДВНЗ Національна академія управління при президенті України, 2011. –No2. –Режим доступу : <http://www.academy.gov.ua/ej/ej14/txts/Lobas.pdf>.

2. Череп А.В. Теоретичні аспекти формування інноваційно-інвестиційної діяльності [текст] / А.В. Череп, С.В. Маркова // Інноваційна економіка : Всеукраїнський науково-

виробничий журнал. –Тернопіль : ДВНЗ Тернопільський інститут агропромислового виробництва. –2010. –№17. –С.154-158.

3. Кравченко Н.А. Інвестиційна складова інноваційного розвитку [текст] / Н.А. Кравченко // Теоретичні і практичні аспекти економіки та інтелектуальної власності : збірник наукових праць. –Маріуполь : ДВНЗ Приазовського національного технічного університету, 2011. –С.23-27.

4. Майорова Т.В. Інвестиційна діяльність : [підручник] [електронний ресурс] / Т.В. Майорова. –К. : Центр учбової літератури, 2009. –Режим доступу : http://pidruchniki.ws/15840720/investuvannya/investitsiyna_diyalnist_-_mayorova_tv

5. Поліщук О.О. Сутність поняття «інноваційна діяльність» як соціально-економічної категорії [електронний ресурс] / О.О. Поліщук // Економічний вісник Донбасу : Науковий журнал. –Донецьк : 2010. –№3(21). –С.169-171

Режим доступу : http://archive.nbuv.gov.ua/portal/soc_gum/evd/2010_3/35.pdf.

ВПЛИВ ФОРМУВАННЯ ЛЮДСЬКОГО КАПІТАЛУ НА УПРАВЛІННЯ ТЕРИТОРІЯМИ

Лядська В.В., студентка 3 курсу, спеціальності «Облік та оподаткування»
Штик Ю.В., к.е.н, доцент кафедри обліку та аудиту

Донецький національний університет економіки і торгівлі імені Михайла Туган – Барановського

Міжнародний досвід показує, що економічна ефективність будь-якого економічного та соціального процесу залежить від впливу людського капіталу. Ця стратегічна цінність полягає у забезпеченні конкурентоспроможності як окремої особи, так і держави загалом. Оскільки для формування та використання людського капіталу в Україні недостатньо умов, його необхідно вивчити та проаналізувати. Розгляду цієї проблеми присвячені праці Ядранський Д. М., Давидюк Т. В., Королюка Н. М., Наумчук О. А., Шевчук О.А та низки інших.

Мета роботи – вивчення впливу формування людського капіталу на управління територіями.

Людський капітал є сукупністю знань, умінь, які можуть бути використані для задоволення різних потреб людини та суспільства. Перший термін, використаний Теодором Шульцем і його наступником - Гері Беккером, розробив цю ідею, підтвердивши ефективність інвестицій у людський капітал і економічний підхід до поведінки [1].

Людський капітал у широкому сенсі є ефективним чинником швидкого зростання економічного розвитку, розвитку суспільства та сім'ї, трудових ресурсів, знань, інтелектуальних та управлінських інструментів, життєвого та робочого середовища, а також ефективного розвитку людського капіталу.

Зміна ролі людського капіталу, його перетворення з факторів витрат на ключові фактори розвитку та соціального розвитку створили нову парадигму розвитку. У рамках нової парадигми розвитку країн і світової спільноти